

BYXORNA

Mäster Kuudissiim, mäster Jaak Kuudissiim drack ett spetsglas rönnbärsbrännvin: enkel vodka drack han inte alls. Han drack en snaps rönnbärsbrännvin och sade:

— Madam Orntlich, jag ber er att skänka i ännu ett glas. Ni vet väl själv, att en man står på två ben.

Först då han hade tömt båda glasen, slickade han sig om munnen och började se sig om efter något gott som tilltugg, och det blev en kaviarsmörgås med ett tjockt pepparlager: mästerns smak var utvecklad.

— I regnväder smakar också brännvinet takdropp, sade han.

Madam Orntlich ryckte på axlarna:

— Det är ingenting att göra, mäster Kuudissiim. Hösten har ett salt hjärta: skakar och skakar regn. Skall ni inte smaka en snaps pepparbrännvin? Det påstås vara strävare.

Mäster tog på sig en mycket allvarsam min: han måste bedöma och bedöma riktigt. Han koncentrerade hela sin

uppmärksamhet på sin analys. Han lyssnade på varje röst ur sitt inre. Sen antog hans ansikte ett honungssött skimmer. Under näsan uppkom ett leende, vid ögonspringorna uppstod tusen fina rynkor, och de gråa mustascherna sjönk ner så att de täckte munnen.

— Häll i, madam Orntlich, sade han.

Krogen var ännu tom, den gamle Pubertus krog. En kär och hemtrevlig vrå av världen, varm och nyttig för hjärtat. Någon lymmel kom aldrig in här. Bara utvalda personer besökte den, med goda seder och ärvda traditioner. Två bekväma rum och en rymlig sal med disk fanns där. Jaktbilder på väggarna, älghorn över dörrarna, och den gudomlige Bacchus bild bevakade ingången: apotek, museum och tempel under samma tak.

Vid disken stod höga stolar i en rad, de räckte mannen nästan till bröstet. Men mellan stolarna stod mäster Kuudissiim, lång som en åskledare, med en väldig tott vitt hår kammad rakt över hjässan, med utstående gråa ögonbryn och silverfärgade mustascher hängande som på en riktig kosack. Annars var han storartat rakad, putsad och nobel. Han stod just så, med det högra benet framför det vänstra och med armbågen stödd mot disken. Han hade svart-vit-rutiga byxor, blå rock, sammetsväst och en bred konstnärslips därtill.

— Madam Orntlich, ni är i dag så bedårande, så bedårande... prisade mäster och gnuggade sina händer. Hans fingrar var långa och beniga och knakade i lederna, då mäster pressade ihop dem. — Häll i, kära madam, en tår peppar till. Ur era händer smakar det så som om jag själv hade plockat den i paradiset.

— Ah, mäster Kuudissiim, ni smickrar, suckade madam Orntlich och höll tillbaka andan i halsen. — Ni gamle tjusare, ni hjärtekrossare. Så ni kan, så ni kan, mäster Kuudissiim!

— Gammal kärlek rostar inte, madam.

— Inte kärleken, men människorna åldras och rostar...
— Människorna? Vill ni säga, att jag har blivit gammal? Vad betyder så litet för en karl, kära madam. Tio år till eller ifrån, det betyder så litet. Har vi något bekymmer, madam Orntlich?

— Ja, jag ser, mäster Kuudissiim är på gott humör i dag.

— För er vänlighet... för er kära vänlighet, madam. Himlen bevarare edert givmilda hjärta... er vackra själ, madam. Skål. Skicka mig en ordentlig sejdel, madam.

Mäster tömde det sista glaset och gick, benen var längre än han själv, näsan — som en storknäbb. Stolt bevarade han sin persons ärevördighet. Han försökte gå rak som en ung man. Han satte sig i rummet bredvid och började trumma med fingrarna på bordet. På sitt högra ringfinger hade han en jättestor ring, som en tättningsring om en kanonkula, med ett huvud som liknade en hammare. Den ringen använde mäster under samtal, med den slog han i bordet lika solitt som ordföranden i ett parlament med sin klubba.

Mäster fick en mycket stor sejdel och han drack med en kännares klunkar. Men vad humöret angick, så visade sig madam Orntlich vara en dålig människokännare: hon förstod inte, att mäster Kuudissiim försökte skoja bara för att driva bort sitt sura humör, och låtsades vara utomordentligt glad.

O ja, mästerns verkliga humör var värt huvudbry. Humöret var eländigt, riktigt ömtåligt och bräckligt. Varför skulle mäster i annat fall ha kommit till krogen vid en så ovanlig tid? Varför skulle han ha tömt fyra glas efter varandra och sen suttit ensam med en sejdel? Det hörde inte till mäster Kuudissiims dagliga vanor.

— Usch, dessa djävla kvinnor, svor mäster och doppade sina mustascher i ölet. — Inte utan orsak har flertalet filosofer förhållit sig kritiska mot kvinnorna. Ett värdelöst människosläkte. Vid Gud — värdelöst!

Mäster Kuudissiim var också filosof, åtminstone trodde

han det själv. Oskyldig och lättsinnig som alla filosofer. Han gjorde inte någon illa. Var det hans skull, att hustrun inte behagade honom längre? En gång i tiden hade han tyckt om henne, till och med för mycket. Hade han inte älskat sin fru? Och hur! Men allt detta var nu tydligen bortglömt. Nu beskyllde man honom bara, sökte efter fel. Nu var han plötsligt den mest mindervärdige mannen i världen. Men på den tiden då han kuttrade kring sin fru var han inte mindervärdig. Är detta kvinnornas objektivitet? Nu var han inte längre värd att bära byxor, men för en tid sedan hade han flera par på varandra. En vacker logik. Och med vilket förakt hustrun hade sagt det till honom:

— Är det en man! Stoltserar i sina byxor. Du skulle ta kjol på dig och springa till skogs. Där finns det sådana som du, så att man kan röra om dem med svansen! Gamle fuling! Kasta byxorna i ett hörn: du har inte förtjänat att bära dem!

Mäster Kuudissiim företog ingen kraftmätning med sin fru, därtill var hans natur för djup. Skulle det också passa för en tänkare att springa i kapp med en kalv! Han svalde alla bittra ord, som om de inte vore värda att höras. Kalkonen kacklar och tystnar sen: han kan inte göra annat. Så också kvinnan: gjuter ut sitt hat i sina ord. Det är inte lönt att en förständig man reagerar.

— Äsch, dumbom. Om man ville svara på varje skatas vissling, skulle man behöva fem par läppar . . . tänkte mäster förakftfullt och drack igen. Den här kornvätskan är en gammal behaglig vätska. En man måste stå över sådana småaktigheter. Tålamod, herr Kuudissiim!

Men det som han inte kunde sätta sig över, som han inte kunde försona sig med, det var handgripligheten. Ja, sådant bringar en ur gängorna. Det är verkligen för mycket. Man måste finna på motmedel. Om det hade skett utan åskådare, mellan fyra ögon — då kunde man överväga saken. En filosof vill inte vara småaktig. Men inför folks åsyn, mitt på ljusa dagen, under skratt av hela husets förbluffade inne-

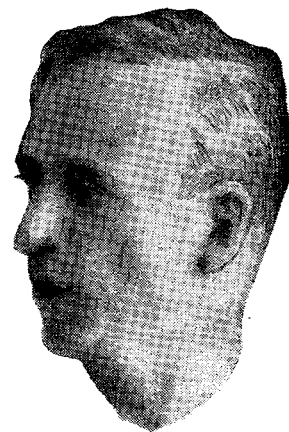
vånare och under pojkarnas glädjerop — nej, nej, det var för mycket. För sådant räcker inte filosofens tålmod och inte mästerns självbehärskning. Dessutom två kvinnor, överfall från bägge sidor. Strid enligt strategiens alla fordringar: slag i ansiktet och försök att gripa tag bakifrån. Han måste fly som en hare och hoppa över ett staket. Det är löjligt, det nedsätter filosofens auktoritet.

Mäster Kuudissiim drack; han söp, tills sejdels botten blev torr. Skvalpande rann vätskan ner i halsen och den drickandes jättestora adamsäpple sade kluck, kluck, när han svalde. Han tittade upp i taket och hade den upp och nervända sejdeln som en kikare framför pannan. Han såg mera än man förut hade sett i detta gamla tak. Där spökade kvinnornas huvuden, de som hade råkat i slagsmål. De stirrade argt: först på varandra och sen båda två på Kuudissiim. Det var svårt att säga, vilken av dem som var argast: hans egen fru eller fru Kibike. Till dessa två kom ett tredje ansikte: det var säkert Klaras. Jo visst. Där gapskrattade hon; höll sig för magen, slog ihop händerna och skrattade. En sådan giftig skadeglädje är utmärkande bara för kvinnorna. Så föraktfullt och skamligt skrattar bara Evas döttrar.

— Skratta intel! ville Kuudissiim säga till henne, men då erinrade han sig, att det bara var taket; att de kvinnliga slagskämparna var borta för länge sen, att Klara skrattade bakom korridorfönstret och att han själv var i Pubertus saliggörande krog, där det aldrig grälas, där solida herrar fördriver tiden och där hans forna kärlek — madam Orntlich — står bakom disken.

Kuudissiim tog den tomma sejdeln och gick med långa storksteg tillbaka till disken.

— Madam, ropade han med mjuk stämma, fyll nu kärleksfullt denna sejdel och sen en gång till... ur era händer smakar det så överdådigt. Och lös en gåta för mig: varför visar kvinnorna två ansikten gentemot oss syndare? Varför

KARL RUMOR-AST

är de skyddsänglar med sin högra kind och med sin vänstra — onda andar?

— Gäller denna komplimang också mig? frågade madam Orntlich bestört.

— Nej, inte er, kära madam. Ni har visat mig bara er högra kind. Därför frågar jag er.

— Tänk inte, fundera inte så mycket, mäster Kuudissiim. Ni har redan blivit grå av alla tankar... det förstör också er mage. Spara ert huvud till bättre saker. Boklärdom har ännu inte gett någon bröd.

— Jag är de gamla filosofernas efterföljare. Jag vill gärna vara en stoisk livsförnekare, men jag gillar inte livsförnekarnas cynism. Därför följer jag gladare och mera livsbejakande exempel. De gamla grekerna och romarna föredrog vackra gossar. Kvinnorna var deras stolthet och tidsfördriv, men gossar älskade de.

— Fy så ni talar, mäster Kuudissiim, madamen rodnade. Jag har inte hört era sista ord... Därför kan jag inte svara er. Ni önskade visst ännu en sejd, om jag inte misstar mig?

Mästers mustascher simmade som breda lintofsar i det skummande ölet. Då han drog upp dem, var de tunga och manhaftiga som oceanerövrare. Mäster andades inte för att inte låta de ångor flyga bort som han fick i sig då han svalde.

— Om jag vore romare, sade han efter en lång paus och lyfte sitt finger, om jag vore romare, skulle jag fästa goss-huvud på kvinnornas kroppar.

Mycket spirituellt, mycket spirituellt! Efter detta behövdes en snaps. Han lät handen sjunka ner och pekade med fingret på det tomma glaset.

— Cocktail — av fem olika sorter, så som bara ni kan blanda det, madam Orntlich.

O, hur mycket, hur oändligt mycket hade han inte fått lida för kvinnorna! Deras kroppar hade varit hänförande men själen giftig... och allting som de haft kring sig hade varit en karusell som gör en vimmelkantig. Redan som

gesäll hade han blivit förföljd som ett villebråd. Han fick stryk av köpingens pojkar och stod som anklagad inför domarbordet. Av sin torftiga månadslön betalade han uppfostringsbidrag för barn, vilka kanhända inte alls voro hans. Mera än en gång hade han skrikit av hjärtesorg och hade i förtvivlan lovat att bättra sig. Som en tänkare utvecklade han sedan sin egen livsfilosofi, blev en självständig mästare, tog sig hustru och beslöt att stanna vid ett äppelträd och avstå från alla andra kunskapens träd på gott och ont.

Därefter flödade hans liv som en bred ström, vid vars stränder fanns sådana värdefulla hamnar som eget hus, egen affär, egen fru och — Pubertus' krog. Han blev avundad av sina medmänniskor och ställd fram som exempel för all världens mästare. Han hade blivit en djupt tänkande filosof, hade läst grekiska och romerska klassiker och inplantat i sig kvinnohal. Han flörtade bara med den mjuklynta madam Orntlich och det bara för att hedra gamla minnen. Och han älskade troget sin lagvigda hustru. Han byggde under drygt tjugo år ett ärevördighetens tempel åt sin egen person och ägnade sin arbetsdag åt allt erkänt positivt.

— Verkligen bra! Verkligen trevlig! tänkte han. Sedan började han av någon anledning att titta på väggklockans siffertavla. Därifrån hoppade en gök ut och gol. Mäster Kuudissiim tyckte, att det inte var någon gök utan en tupp. Den gol inte som en gök utan som en tupp, kukeliku. Men för mästerns öron lät det som om luften hade förändrat lätet till ett gällt:

— Hihi! Du fick stryk!

O din stygger! Så liten själv, men ändå med en så elak tunga. Vill du säga, att min möda har varit förgäves? Tänker du kanske, att jag för alltid borde förblivit gesäll? En orm-tunga är du. Fick du stryk! Fick du ändå! Vem gör du narr av och retar, olycklige? Pubertus, i din krog är det dåliga

sedvänjor; du vet inte, vad som sker i ditt hus. Håll i brännvin, madam.

Men göken hoppade in i sin halvtimmesbur och siffer-tavlans dörr sprang igen.

— Den där långa tungan hade ändå rätt, tänkte mäster Kuudissiim. Aset talade sanning... naken och osminkad sanning.

In vino veritas, — måste jag supa mig full? Det måste madam Orntlich avgöra.

— Hör på madam, älskvärda madam. Säg mig en sak: får en man som jag gå över gården, eller får han inte gå över gården?

Men till krogen hade det redan kommit flera andra gäster som satt på höga stolar framför disken liksom ibisar på pyramiderna, och madam Orntlich hade inte tid att tillsammans med sin vän fördjupa sig i filosofiska tankeutbyten. Mäster fick ett nytt skummande krus avgudad kronväska och gick in i rummet bredvid.

Madam Orntlich hade blivit svaret skyldig. Han fick inte höra sanningen ur hennes mun. Men mera påträngande stod sanningen i mästerns hjärta. Å jo, han visste, att en man som han inte fick gå över gården. Fick inte gå. Fick inte gå, för på andra sidan gården låg hans andra hus, och i det bodde fru Kibike med sin dotter Klara. Flera år i sträck hade mäster Kuudissiim inte vetat om dem, — om de fanns på jorden eller inte. Nu kände han dem, nu fanns de på jorden. Mäster tyckte om att smyga över gården och fördriva tiden hos den söta änkan. Han bar inte upp hyran av henne, skickade henne ved gratis och lovade att skaffa dottern en plats.

Fru Kibike bjöd honom på starkt kaffe, starkt och tjockt som tjära. Kunde mäster hjälpa, att han tyckte om frun och hennes kaffe? Han ville inte ens se längre åt sin fru, tittade bara efter frun i det andra huset. Och nu började striderna, i vilka hyresgästerna i båda husen deltog som beundrande

åskådare. I dag träffades rivalerna under strecken, vilka var utspända på gården för torkning av tvätt. De slängde fula ord till varandra och sträckte ut händerna för att dra i varandras hår. Då mästern Kuudissiim försökte försona dem, överskallade de honom i samråd. Men Klara tittade på i korridorfönstret och skrattade. O, detta nedriga kvinnosläkte! Det tommaste av allt tomt folk.

— Ohoo, god dag, Guds fred! hördes en röst från tröskeln. Är det du, mästern Kuudissiim. Med en tom kanna? Fanken också, madam Orntlich, har ni blivit blind? Ser ni inte, vilken guldhög det sitter i inre kammaren? Gå efter brännvin till mästern Kuudissiim! Eller har vattenledningen sinat? Mjölkar inte Pubertus kor?

Mästern lyfte upp ögonen och såg slaktaren Paavelson stå på tröskeln med skärmössan djupt nere i pannan, stövlarna blankputsade och näsan röd som en tomat. Bakom slaktarens rygg stack också andra bekanta herrars ansikten fram.

— Kom in, kom in . . . bjöd Kuudissiim. Jag ber herrarna att sätta sig.

— Vid ett tomt bord? grälade slaktaren. Nej för fanken, jag är inte van vid en sådan torka. Madam, skicka oss supar och tilltugg.

Plötsligt blev det utesägligt roligt. Mästern Kuudissiim tyckte, att en blix från Herren hade slagit ned i skorstenen. De nya gästerna hängde ytterkläderna på hängarna och började med största iver rädda salig Pubertus' ära. På bordet kom flaska efter flaska rönnbärs-brännvin, subrovka, doppelkummel och körsbärsnastojka. Snaps efter snaps tömdes under flödande samspråk. Paavelson hade redan förut tagit en ordentlig tår på tand, som han själv öppet erkände, och hotade nu att torrskodd simma över hav och oceaner.

— Vi är ett kustfolk och ett sjöfolk, skröt han. Vi har handel och armé, vi har hansaförbund och slaktare Paa-

velson! Vad fanken vill ni ha mera? Har Pubertus för litet brännvin eller har inte Estland något parlament? Leve tullar och frihandel! Leve hansaförbundet!

— Pst, pst! lugnade Kuudissiim honom. Du känner ännu inte till den finare politiken. Det fattas mycket, mycket. Var finns hos oss, frågar jag dig, slaktaren Paavelson, — var finns hos oss ett förnuftigt skrå, var finns hos oss den brodersanda som utmärker korporationen, var har vi kontrollen över fingrarna? Var är kontrollen över fingrarna? Hur kan en stat bestå, då den inte ens har något skråväsen?

Nu började en lång diskussion om statens existens och folkets väl. Slaktaren erkände inte något annat än slakteriet. Det ostämplade köttet duger bara till korv. Läkarna duger inte till någonting, ännu mindre veterinärerna. Det är bortkastade pengar, de som användas till deras studier. Här dessa herrar tänkt ut en enda ny korvmaskin? Skulle det väl hjälpa sådana att ha ett skrå? De är ju redan nu i skrået: var och en på en varm plats.

Mästern Kuudissiim såg i fantasien stora sidenfanor: gröna, lilafärgade, röda, gula. För honom betydde livets dekorativa sida ännu mycket. Statsöverhuvudet borde ha en tofsmössa och bära en sobelmantel. Denna gamla hansestad: vilket berömt förflutet och vilken grå vardag i dag! Man borde på nytt tjära alla stuprör, måla taken och vitmena skorstenarna. Skamlöst folk — dessa slaktare. De har inte konstsinne eller samförstånd. Kniven och blodskålen, det är som bekant deras symbol. Å, om mästern Kuudissiim kunde ordna dessa angelägenheter, dessa statsangelägenheter förstås. Han skulle bära både kvast och skyffel och skulle stryka på, så att det gamla Rom skulle bli förvånat.

— Prosit! ropade han och reste på sig. Skål för Seneca, Aristoteles och Pythagoras! Han drack vodka ur ett ölglas och kände en obehärskad lust att hålla tal.

— Jag begär ordet! fordrade han. Jag har blivit grå i denna

stad, men den hellenska andan blommar fortfarande inom mig.

— Du strumpebandskavaljer! stack slaktaren lallande emellan. Du har inget att klaga över! Huvudet i den ena, fötterna i den andra kvinnans säng. Turken i harem... se, det är ditt geschäft eller som du sa — skrå. Ett sådant skrå, gamle vän, skulle inte heller jag överlämna till andra.

I mäster Kuudissiims ögon dansade månaraketen: svansen var som ett eldhav, huvudet liknade en skruv, krokigt och vasst som en syl. Den rusade genom meteorregnet i världsrymden med blå rök efter sig. »Ta fast den!» skrek mäster och förlorade den röda tråden.

— Sitt, sitt, förmanade Paavelson och drog honom i rockskörtet. Berätta oss: vem har du mera tur med, med mamman eller dottern.

— Med Klara. blixtrade tanken genom mästerns huvud. Se på slaktaraset, vad han tänker. Med mamman eller med dottern?

Plötsligt nyktrade mäster Kuudissiim till och han måste sätta sig. Komiskt, vad man trodde om honom. Det var ju underligt, att han själv aldrig kommit på en sådan synpunkt. Mamman eller dottern? Nå ja, det är nog inte alls så omöjligt. Djävlar! En man som han! Klara har ju alltid suttit hos dem. Fet är hon som en talgoxe. Har inte öppnat munnen utan bara suttit. En knubbig flicka, det kan man inte förneka. Vad satt hon där för? Gubben Kuudissiims närhet hade väl stigit henne åt huvudet.

A-hå-hå. En rad korta skrattexplosioner blev ett enda långt dundrande skratt. Det här numret skulle bli skojigt. Mamman och dottern, precis som bär i ett körsbärsträd. A-hå-hå. Han tyckte det var som om världens svånghjul hade börjat röra sig baklänges. Han var åter en vandrande gesäll i knäbyxor som rakade huvud, drog ut sjuka tänder och hade äventyr med unga mamseller. Kvinnorna behövde inte gosshuvud. Till helvetet med alla grekiska och romerska

filosofer! Ho-ho-ho. Lilla hönan, lilla hönan. Kom i mina armar, lilla hönan. Gesäller i alla länder, förena er. O detta liv och leverne och gesällens frilla — lilla!

— Tyst! Jag fordrar tystnad! ropade han och slog med knytnäven mot bordet. Silentium ad cantum! Han reste på sig, kastade huvudet bakåt: Tyst, fårskallar! Han började temperamentsfullt med en kraftig bariton:

»Tre gesäller gingo över Väina å
Och till krogen förde deras väg.

God dag mamma, var har du öl och vin?
Och har du den skönaste dottern här?»

Denna underliga kör av gesäller skrek och vrålade. Sången steg som vågor i havet och rullade med buller mot stranden. Kom sömnlutor, sjung med. De marscherade fot för fot, steg för steg, efter samma kommando: Nase hoch. Nase hoch. Men från fönstren regnade det blommor. Flickorna hängde halvvägs ut genom fönstren och ackompanjerade gesällernas sång med begeistrade handklappningar. Fot för fot, steg för steg i bestämd kommandoordning: Nase hoch! Nase hoch!

Mäster Kuudissiims pose var stolt. Han sköt ut bröstet, kastade huvudet bakåt och sjöng som han vore försångare för hela världens gesäller och tappra dagdrivare.

— Bravo, mäster. Bravo, bravo! ropades det runt omkring under stormande applåder. På länge hade man inte haft en så rolig kväll på Pubertus' krog.

Men då sången var slut föll mästerns huvud bittert ner på hans bröst. De stora mustascherna täckte hans mun. Blicken mörknade. Vad skall man sjunga för? Han såg madam Orntlich titta förebrående. Till och med den gamle Pubertus' ansikte skymtade i mörkret bakom disken, fastän Pubertus i själva verket vilade i den lugna jorden. Världen kring sångaren var alltför verklig. Det fanns varken fönster

eller blommor. Det fanns inga bedårande damer i fönstren. I stället kom han att tänka på, hur Klara skadeglatt hade skrattat åt honom och hur de elaka kvinnorna hade dragit i hans rocksnibbar. Utskämd, förlöjligad. En stackars komediant. En gammal dumbom.

I sanning, en sådan man var inte värd att ha byxor på sig.

— Förlåt, vänner, bad han. Fru Kibike, madam Orntlich, se på en löjlig man. En filosof under toffeln. Männen nu för tiden duger inte till att ha byxor på sig. Av med byxorna.

Han sköt undan slaktaren och ställde sig mitt i rummet.

— Ner med byxorna! upprepade han. Aldrig mera skall byxor växa på mannen. Han skall ha kjol på sig. Fly under buskarna: där finns det så många sådana att man kan röra om dem med svansen.

Det var lustigt, helvete och kabaré den där kvällen i Pubertus för övrigt så anständiga krog. Mäster Kuudissiim promenerade utan byxor i skänkrummet. Hoppade upp på ett bord, sköt omkull glaset och flaskorna och höll tal.

— Vänner, kamrater. Nu har tiden kommit att utrota byxorna. Blås i basunerna, ring i kyrkklockorna: nu har tiden kommit att utrota byxorna. Ner med de tvågrenade plaggen, männen förkvinnligas och filosofien blir degenererad. Leve livsföraktarnas cynism. Broder Diogenes, låna mig din tunna. Framåt, byxlösa fårscock.

Han gick ut på gatan med de berusade männen efter sig. Han framkallade uppståndelse och skrattsalvor, han samlade en hel skara nyfikna omkring sig. Cirkus, cirkus! skrek gatpojkar glatt. Kvinnorna flydde från honom. Bekanta skakade på huvudet.

— Ta fast dåren! ropade någon.

Men Kuudissiim sprang. Han sprang flåsande till rådhuset. Han ville gå in i en blomsteraffär, men flera händer sköt honom robust tillbaka. Då såg han apoteksskylten på andra sidan av rådhuset. Där måste man få gift, tänkte han. Han sprang. På apotekstrappan grep man honom. Men

gubben Kuudissiim hade ännu krafter kvar, han slet sig loss och flydde på en tvärgata som ledde från rådhuset till en rymlig affärgata i stadens centrum. Han rusade flämtande in på postkontoret och frågade efter telegraufföreståndaren.

— Var snäll och sitt, sade man till honom. Vad har ni för ärende i vår anstalt i en sådan högtidsdräkt? Var vänlig och vänta tills postmästaren kommer.

— Telegrafera utan dröjsmål, telegrafera ögonblickligen! ropade mäster Kuudissiim. Telegrafera till månen, Mars, Saturnus, telegrafera till alla planeter och hela världsrymden: på jorden har man inte längre byxor på sig.

— En minut, genast, svarade tjänstemannen. Den här nyheten bränns, med den måste man skynda sig.

Snart kom mästerns supbröder med slaktare Paavelson i spetsen.

Men också en poliskonstapel var med dem.

— Klart. Nu är det gjort. Telegrammet har gått, ropade Kuudissiim. Konstapeln, av med byxorna.